

връхлетъ медуна̀тъ.

- Мечка, мечка, Боже!
- Охъ, съ какви е зжби!
- Ахъ, ще ни налапа!
- Бъгайте, бре хора, кой кждето може!

Викъ и олелия!
Бъгъ на поразия!

Смѣ се доволна моята дружина. Ала мигъ не мина, нѣщо страшно стана. Отвѣнъ се заде Боримечковъ Гане съсъ пишовъ въ ржката. Викъ стра-

шенъ нададе:

- Бъгайте! Ще стрелямъ!
- Ахъ, само медуни ей сега ще стане!
- Чакай, чакай, Гане!
- Не чакамъ! Ще стрелямъ.

И моята дружина, начело съсъ мене, изхвъркна навънка. А Панчо отвжтре се смѣе и вика:

— „Патиланци храбри, скоро се върнете! Отъ пишова празень вий се не плашете! Боримечковъ Гане азъ го пратихъ тука. По-славна да стане нашата наука! Едно нѣщо само, моля разберете! Малкото човѣче повече ценете! Че и то по нѣвга смайва умоветъ! Елате самички тукъ да се затворимъ, урокътъ за храбростъ пакъ да си повторимъ!“ — Ние се прибрахме съсъ срамъ на челата и съ ядъ въвъ душитъ. Но скоро ни

мина и пакъ се разсмѣхме. Та тъй ни докара малкото човѣче, драги ми Смѣхурко! Моля, не разказвай — да се не узнава. Да се не уронва патиланска слава!

Поздравъ най-сърдеченъ!
Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо